

Imprimatur:

P. Petr Přádka SJ, provinciál České provincie Tovaryšstva Ježíšova
V Praze dne 3. 12. 2022, sv. Františka Xaverského

Motto:

Ježíšovo Velekněžské Srdce je Srdce všech srdcí – Střed vesmíru!

Tomáš Špidlík SJ

Milý Služebníku, milá Služebnice Ježíšova Velekněžského Srdce!

Děkujeme Trojjedinému Bohu za vaše povolání ke službě modlitby a oběti za kněze. Tato touha Nejsvětějšího Srdce Ježíšova a Neposkvrněného Mariina Srdce je v dnešní době zvláště naléhavá. Na kříži bývá Kristus Velekněz zobrazován v kněžském rouchu s biskupským palliem sahajícím až k nohám a s královskou korunou na hlavě. Jeho Rány na rukou, na nohou i v Srdci jsou oslavené. *Modlit se a obětovat za kněze podle vzoru Krista Velekněze je základním posláním našeho společenství. Služebník touží žít hlouběji – mysticky – pro Ježíšovo svaté Srdce.*

Bůh přislíbil Služebníkům dar své přítomnosti, ve které se nám neustále věnuje. Kristus Velekněz vás ani vaše rodiny nikdy nenechá samotné, ale bude vždy nablízku se svou milostí a láskou. Brzy to sami poznáte. Čeká vás z jeho strany mnoho projevů přízně a doteků lásky, která bude pozvolna proměňovat vaše srdce, až ho zcela sjednotí se svým Velekněžským Srdcem.

Křesťan povoláný být Služebníkem může významnějším způsobem pomáhat kněžím: více vnitřní modlitbou než vnější službou. Služebník je tajemným způsobem povoláný k *modlitbě srdce*. Tak jako v evangeliu chtěl Ježíš vnějším divem přitáhnout člověka k vnitřní milosti, také podoby naší vnější modlitby postupně zrají a zvnitřňují se – povolání Služebníka nabízí onen nejhlubší a nejvzácnější zázrak, kterým je *důvěrné sjednocení s Ježíšem*. Služebníci žijí dar skrytého života v Bohu – nebeského života v srdci, který z nich misijně vyzařuje navenek směrem k bližnímu.

Pán srdcím, která miluje, uděluje diskrétní dary potřebné pro dnešní dobu. Prvním darem, který Služebník Ježíšova Velekněžského Srdce od Pána obdrží, jsou noví mocní přímlovci v nebi (andělé, svatí) a také na zemi – noví bratři a sestry, s nimiž Služebník sdílí duchovní dobra. Světci, kteří jsou Služebníkům nejvíce nablízku a jejich opěrné duchovní „pilíře“ – Jan Pavel II., Pio z Pietrelciny, Stanislava Ernstová, Tomáš Špidlík, Ignác z Loyoly a František Xaverský – jsou v první řadě světci mystického života, nikoli charizmatických projevů (jsou jako ikony k rozjímání a vedou nás k důvěrnému životu s Bohem).

Služebník má lásku k církvi a jejím představeným: papeži, biskupům, kněžím a jáhnům. Chovat k nim v srdci úctu a lásku, to je základní služba Služebníka, který se ve všem ostatním nechává vést Duchem Svatým. Pro Krista Velekněze je nejdůležitější naše nadšená touha, poddajnost srdce a ochota pružně sloužit podle Božího Srdce. Každý nový den mohu říci: *Jsem tu pro tebe, Pane, a pro tvé služebníky* (biskupy, kněze a jáhny) *tak, jak ty budeš chtít.*

Vznik SJVS

Stanislava Ernstová a Tomáš Špidlík – Boží záměr

Voršilka **Stanislava Ernstová** (1891–1968), o jejíž svatořečení se usiluje, celoživotně nosila v srdci touhu založit společenství spřízněných lidí, které by spojovala skrytá modlitba a oběť za kněze. Když člověk v srdci plní Pánovu vůli, má potom jeho služba nekonečný dopad na celý svět, dokonce i na věčnost. Matka Stanislava rozpoznala oběť za kněze jako své poslání. Ještě za svého života vyslovila proroctví o společenství, které vznikne po její smrti, a také o knězi, který bude jeho duchovním otcem.

Tímto knězem se stal kardinál **Tomáš Špidlík** (1919–2010), z jehož odkazu Služebníci čerpají a pod jehož záštitou se opírají o tři podstatné rysy duchovního života: Boží Srdce, ignaciánskou spiritualitu a Ježíšovo Velekněžství, které spočívá v přinášení vlastního života v oběť Bohu milou.

Vznik společenství a jeho název

Dílo Služebníků vzniklo v roce 2008 v návaznosti na celoživotní touhu Stanislavy Ernstové jako stále rostoucí seskupení většinově laiků, ale také řeholníků a kněží. Modlitba a oběť za kněze je prostředkem, jak přijmout pozvání k následování Ježíše Velekněze a žít celkově jeho život. Název společenství – Služebníci Ježíšova

Velekněžského Srdce – vychází z Ježíšova přání nazývat služebníky svými přáteli (srv. *Jan 15,15*) a zároveň odkazuje na náš vnitřní postoj říkat mu v této bezvýhradné službě svým životem *Dělej si se mnou, co chceš!* Velekněžství je životním rozměrem Zeleného čtvrtka: Ježíš nás důvěrně zve do dění mše svaté a liturgie žité celým životem. Nositelem skrytého charizmatu Matky Stanislavy v nynějším společenství Služebníků se stala s. Kateřina Klosová, žijící zasvěcený život v komunitě v olomouckém jezuitském díle Centra Aletti.

Znak SJVS

Společenství Služebníků Ježíšova Velekněžského Srdce s dozrávající dobou ke služebnickému kříži, svému znaku od počátku, přijalo jako vyjádření své identity také papežský kříž – čili biskupský kříž znázorňující Ježíše jako dobrého Pastýře, který nosí současný papež František. Tak jako Srdce Ježíšovo a Srdce Mariino nikdy nejsou dvě oddělená srdce, ale Srdce dvojjediné, bijící jediným tepem, také oba tyto kříže vyjadřují jediné poslání SJVS. Původní kříž SJVS (obr. č. 1) tiše ustupuje do pozadí, tak jako Srdce Mariino, aby více vyniklo Srdce Ježíšovo a jeho vykupitelský – velekněžský záměr, vyjádřený v papežském kříži (obr. č. 2). Původní kříž nám zůstává obtisknutý v srdci, papežský kříž nosíme viditelně na srdci.

Kříž vyjadřující poslání Služebníků (obr. č. 1)

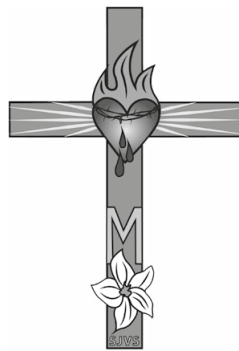
Kříž nese vše, jediné o něj se můžeme opřít. Co vše z pohledu na symboliku tohoto kříže vyčteme? Podobně jako je středem osoby srdce, také na kříži, jediné opoře světa, je **Srdce Pánovo** (i to naše) v centru pozornosti – protíná jak vertikální břevno (výšina našeho vztahu s Bohem), tak břevno horizontální (naše nasazení se ve světě), a tím zjednává pokoj.

Když hledíme na Srdce Ježíšovo, rysy jeho Tváře se do nás vepisují a to je náš základ, ze kterého vše ostatní vyrůstá: Hořící Láska Trojice v podobě **trojího plamene** je tak silná, že z domova-Srdce šlehá do celého stvoření, očisťuje ho a přetváří do podoby svého Srdce.

Srdceční krev hoří, neboť vytéká ze Srdce, které miluje, a láska je vždy zapálená. Aby ale mohla krev vůbec vytékat a dávat život, musí být Srdce probodené, roztržené, rozdrčené – **trny** našeho života nás otevírají k plodnosti. Čím jsou skrytější, tím intenzivněji drásají půdu srdce, aby se otevřela a vydala úrodu – životodárnou krev. Trvá dlouho, než přijdeme jako Služebníci ke kříži, na němž visí Srdce, a pochopíme, že to Srdce pláče krví, protože miluje. Naše srdce je v trní (útoky, zkoušky aj.) a musí být takto probodáváno, ale jedine z lásky, ne jinak!

Tři krvavé slzy vycházející z bezpočtu **skrytých ran** pod trny (tzn. že utrpení nevystavujeme na odiv) odkazují opět na trojiční rozměr: drahokamy slz dopadají ve stvoření tam, kam si přeje Trojice. Z věrného tlukotu stále činného Srdce vystupují rovněž **paprsky – svatozář lásky – záře** zalévající vše kolem. Ten, komu tluče srdce s Ježíšem, to světlo kolem sebe nevidí (sám si slávu nemůže udělit) – proto paprsky vystupují zpoza srdce – ale vidí ho ostatní kolem a jsou tím světlem přitahováni k Srdci jedinému.

Život Marie (**M**) patří bytostně ke kříži, který Ona podepírá, a přitom zůstává v pozadí, aby zazářilo vítězné Srdce jejího Syna. Z Mariina Srdce hledíme na Srdce Ježíšovo, aniž bychom to věděli nebo příliš zdůrazňovali – jen tak se může naše srdce naučit tiše bít v souladu s Ježíšovým Srdcem, které se neustále Marii vydává!

(obr. č. 1)

Lilie jsou životy služebníků, rozvinuté do jediné nebeské vůně. Jsou ukryté pod Marií a skrže ni vydávají vůni stoupající k Srdci na kříži. Ta jedinečná vůně dává vítěznému Srdci sílu, aby se mohlo stále vydávat, radost a stálost, aby vydrželo na kříži až do konce světa a zachraňovalo všechny, které mu Otec svěřil.

Srdce bude tak dlouho na kříži krváčet, až vše (tělo stvoření) promění ve svou hořící krev, aby to povstalo z mrtvých (Srdce bude všechno ve všem)! To vše (vzkříšení) již prochází našimi životy, kříž z našich srdcí nezmizí – jednou bude zářit Božím světlem jako oslavené Rány Ježíše v nebi! Proto stále voláme: učin naše srdce podle Srdce svého! A až jednou zazáří na nebi znamení kříže, bude to ten samý kříž vtištěný do Ježíšova Srdce, zářící nyní světlem lásky. Svůj pozná svého – slavný kříž není nikdy bez Srdce a naše srdce není nikdy bez slavného kříže!

Papežský kříž (obr. č. 2), který nosí Služebník jako viditelný znak příslušnosti ke Svatému otci Františkovi

Naše společenství je Duchem voláno naplnit Ježíšovo přání, abychom se zvláště v dnešní době ještě více přimkli k papeži Františkovi, který nese tíhu celého světa – „moře hořkosti“ –, a přitom navenek sálá pokojem, mírnou radostí, láskou, moudrostí... podobně jako Kristus vyobrazený na papežském kříži. Je symbolem toho, jak papež spolu s Kristem nese rány skrytě, navenek však vydávají plody v podobě zachraňující záře lásky. K tomuto kroku jsme zváni i my: abychom služebnický kříž, který vyjadřuje poslání Služebníků (obr. č. 1), jež nosíme v srdci (*skrytá* obět za kněze), spojili s papežským křížem (obr. č. 2) a ten nosili jako *viditelné* znamení našeho společenství, stejně jako papež František, který si nestěžuje na utrpení, ale nese ho, aby jako otec dával život svým synům.

Kříž vyjadřující poslání Služebníků se tím neztrácí, ale je „vložen a uschován“ ve Františkově viditelném kříži; v něm ho nahlížíme, abychom byli navenek sjedno-

cení jediným křížem, který nosí zástupce Krista na zemi. Jako Maria ustupuje Ježíši a o to mocněji mu patří, náš služebnický znak ponořený do papežského kříže je znamením naší totální disponibility vůči Ježíšovu Srdci, které si s námi opravdu může dělat, co chce – v náš prospěch, pro naše plné štěstí. Tedy duchovně postupujeme jako společenství stále více do hlubin Ježíšova Srdce a ve všem se necháme ochotně vést.

Kříž vyjadřující poslání Služebníků (obr. č. 1) je jako přímý pohled do Pánova otevřeného Srdce, kde spatříme jeho Rány a intimitu všeho, čím žije: to ale nelze vystavovat zrakům na odiv. Je třeba tento pohled (na bolesti kříže) skrýt jako Krev do kalicha, kde tím kalichem pro vzácnou Krev je kříž papeže Františka (obr. č. 2), který viditelně nosíme i my na znamení toho, že ti, kdo hledají pevnou půdu pod nohama, naleznou ji tam, kde ze skryté (zrakům nepřístupné) bolesti kříže vystupuje navenek živé světlo, radost, síla a neúnavná ochota dobrého pastýře za stádo položit i život. To vše v sobě nese kříž papeže Františka, maják pro ty, kteří hledají záchranu-lásku. Zmateným, poztráceným, hledajícím, zoufajícím, liknajícím, rezignovaným, bloudícím... neukazuje dobrý Ježíš ihned svoji Krev (jejímž znamením je kříž vyjadřující poslání Služebníků), aby neztratili odvahu a neutíkali dříve, než poznají jeho Srdce, ale přitahuje je proměněnou Krví, tedy láskou, něžností a laskavostí svého pružného Srdce (jehož znamením je papežský kříž). Činíme tak i my: služebnický kříž vyjadřující poslání (spolu s naším utrpením, bolestmi, obětmi) nám zůstává obtisknutý diskrétně pouze do stěn srdce, zatímco ten pro všechny viditelný (papežský) nosíme na řetízku v blízkosti srdce. Naše srdce tak uvnitř bije intimně tím, co zrovna prožívá Pán, a navenek z nás vystupuje už

(obr. č. 2)

jen bolest proměněná do podoby záře, která jako do sítě zachycuje všechny, kteří hledají světlo. Maria vše ve svém srdci uchovávající (skrytý kříž poslání) a Maria Spoluvykupitelka navenek stále činná pro bližní (viditelný papežský) spolu tvoří jediný služebnický kříž SJVS. Společný kříž s papežem vtiskuje našemu společenství ještě pevnější místo na Kalvárii Ježíšova Srdce po boku se Svatým otcem – tam, kde přebývá živá Církev-Nevěsta vyhlížející svého Ženicha.

Spiritualita SJVS

Spiritualita srdce

Přejeme si jako Služebníci sdílet s Ježíšem vše, co prožívá, skrze úctu k jeho Srdci. Denně pokládáme na obětní oltář jeho nejnaléhavější starost dnešní doby – kněžská srdce. Dorůstáme do vnitřní svobody Ježíšova Srdce – **blahoslavenství** (srv. *Mt 5,3–12*), která zrcadlí nebeský život, a jsou tak přímými cestami k němu. Při pohledu na pět **Ježíšových Ran**, ve kterých jsou ukryty všechny naše bolesti směřující k oslavě a ve kterých nás Bůh hněte, a tak naše srdce proměňuje, čteme (hledíme na) lásku, kterou nám proměněné utrpení přináší, a tím v nás roste **modlitba srdce**.

Blahoslavenství (barevný obr. č. 3 na konci brožury)

Dvě Srdce v sobě spočívající a ve stejném rytmu bijící – růžové Mariino s jasně červeným pokladem, Srdcem Ježíšovým, uvnitř – spojují modré nebe s bílou, tedy již proměněnou zemí, připravenou přijmout definitivní neporušitelnost. Obě Srdce v sobě zakleštěná visí na spojnici, přímo ve středu mezi nebem a zemí – tak jako na kříži. To, co tato spojená Srdce přijímají již v nebi – sedm mečů působících rány –, to zemi plodí dary nejvyšší hodnoty: osm blahoslavenství.

Blahoslavenství jako přivaly vod tryskají z jediného Srdce probodeného bolestmi do každého člověka jedinečně, s originální barvou a vůní, a proměňují celé stvoření – připravují si ho jako bílou nevěstu bez poskvrny ke svatbě. Blahoslavenství odzrcadlují nebeský život, a jsou tak přímými cestami do Božího Srdce. Pohyb

každého blahoslavenství vyjadřuje tajemnou cestu putování: hledání a nalézání Pánova (a Mariina) Srdce. Také ze strany člověka lze říci, že tak jako naše pozemské bolesti jsou již proměněnými hodnotami patřícími nebi, tak nebeské hodnoty – osm blahoslavenství – jsou již přítomné na zemi a působí její i naší proměnu. A tak jsme v našich životech svědky boholidského paradoxu: v bolestech vnímáme již sladkost nebe, stejně jako vše pozemské nahlížíme již v Pánově vítězství. Propojení nebe a země je možné díky sjednocujícím pulzujícím Srdcím Ježíše a Marie, z nichž do nás a do světa vše vychází.

Počet **sedmi mečů** ukazuje pozemskou dokonalost oběti, zatímco počet **osmi blahoslavenství** ukazuje nebeskou plnost: dovršení Pánova vítězství. Jednotlivé barvy blahoslavenství představují individuálně rozlišenou lásku, s jakou nás Pán stvořil a s jakou k nám neustále hovoří. Jako jsou každému individuálně vlastní určité hodnoty, tak jsou nám také individuálně přidělovány **barvy** vycházející jako vlny lásky z Pánova (a tím i Mariina – neboť ona je Královnou blahoslavenství) Srdce: hlubinně modrá chudým v duchu; sluneční ohnivá plačícím; azurová tichým; bílá lačnicím a žíznicím po spravedlnosti; růžová milosrdným; zlatá čistým srdcem; krvavě červená tvůrcům pokoje; zelená pronásledovaným pro spravedlnost. Barvy jsou symbolickým vyjádřením toho, jak nás Pán oslovuje, vede a který poklad-roz-měr svého Srdce vkládá do našeho srdce.

O blahoslavenstvích se hlouběji můžeme dozvědět z knih Refugia: Luisa Karczubová, Blahoslavenství; Pavel Ambros, Živá řeka evangelia, 2, Naše misie – Pouť srdce.

Ježíšovy Rány

Rány na Kříži propalují člověka v tom, co Ježíš sám žije skrze lidské srdce, aby církev – Snoubenka Ženicha – dorostla do plné krásy a byla připravena na Svatbu.

Jako Služebníci Ježíšova Velekněžského Srdce kontemplujeme jeho Rány, které se nakonec slévají do jediného centrálního bodu: jeho Srdce. Kontemplací Ježíšových Ran vstupuje do lidského srdce schopnost hlouběji se Srdcem Pána vše prožívat v jeho zápase o člověka, kterého vede ke zralosti a formuje k duchovní oběti.

Můžeme se inspirovat papežem Františkem: „Denně se modlím pět Otčenášů k uctění pěti Ježíšových Ran, protože Ježíš nás očistil Ranami – jsou věčnou pečeti jeho lásky. Ježíšovy Rány jsou poklad: vychází z nich milosrdenství. Budme stateční a dotýkejme se jich. Ježíš nepřichází s mocnými znameními, která by nás nutila cítit se zahanbení, ale ukazuje nám své Rány, znamení své lásky, která se provdala za naše slabosti. Existuje krásná meditace svatého Bernarda o Pánových Ranách, do kterých je třeba doslova vstoupit: ‚Důvěřuj a vstup do Rány jeho boku a rozjímej lásku jeho Srdce.‘ Rány lidstva, kterých se dotkneš, pokud se jich dotkneš, jsou Rány Pánovy. Dotkneš-li se Pánových Ran, pochopíš tajemství Krista, vtěleného Boha.“

O Ježíšových Ranách se hlouběji můžeme dozvědět z knih Refugia: Luisa Karczubová, připravovaná kniha o Ježíšových Ranách; Marie Magdaléna de Pazzi, O extázi. Výběr z listů; Gertruda z Helfty, Posel božské lásky.

Modlitba srdce

Usilujeme o vnitřní ticho (výchozí podklad všech dalších dispozic srdce), abychom zaslechli toho, který je Tichý, a s ním začali hovořit (modlitbou srdce). Je tu náš zápas (trpělivost s důvěrou v Boha, lnutí k němu, poddajnost jemu), ale také jeho proměňující působení v prostředí rostoucí modlitby srdce, která sílí zcela nenápadně: od ustálených (formálních) návyků se učíme vnitřně stále více obracet na Pána, i střelně, vše s ním prožívat, vše mu „vyprávět“, volat třeba formou „Ježíšovy modlitby“.

Tato modlitba srdce (lidský duch volající spolu s Duchem Božím nevyřlovnými vzlyky) začne nenápadně proměňovat vřavu smyslů: fyzické smysly se začnou „uzavírat“ (ztišovat), aby nepropouštěly jen tak nahodile cokoli (kdykoli) do srdce a nedusily, nezahlušovaly tam čekajícího jemného Pána. A jak se smysly zduchovňují, tak prorůstají a přesidlují z povrchu těla do nitra srdce (zvnitřní se natolik, že přepólují svou pozornost). Člověk začne silněji než okolní lomoz vnímat tlukot (komunikaci) Pánova Srdce ve svém srdci, kde mu vzejde jitřenka – má volný přístup k věčnému světlu ve svém srdci, neboť již prošel (v důvěře) nocí smyslů. Věčné světlo v lidském srdci (jehož viditelným symbolem je světlo u svatostánku) svítí natolik intenzivně, nakolik člověk miluje Ježíše: plamen tohoto vnitřního světla, který je vyjádřením vztahu k Bohu, poroste nejen na zemi, ale i v nebi. Srdce blízké Ježíši je plné lásky, plné jeho přítomnosti, a proto plné věčnosti.

O modlitbě srdce se hlouběji můžeme dozvědět z knih Refugia: Luisa Karczubová, Blahoslavenství, s. 272–284; Tomáš Špidlík, Ruští mystici, s. 230–280; Tomáš Špidlík, Jak očistit své srdce?; Pavel Ambros, Živá řeka evangelia, 2, Naše misie – Poutí srdce; Upřímná vyprávění poutníka svému duchovnímu otci.

Ignaciánská spiritualita

Spiritualita svatého Ignáce učí Služebníky vykonávat pro Ježíše to, co si on přeje, a k tomu zejména slouží **diskrétní láska**: v odevzdanosti milovat Boha, druhé lidi a zrale jim sloužit. Žhavé jádro modlitby promítají do každodenního úsilí o pravdivé rozlišování s vědomím, že Ježíš se dívá do srdce, ve kterém si přeje přebývat. Sdílejí se svatým Ignácem jeho pozornost na to nejpodstatnější – **eucharistii**. Nechávací Ježíše „přetavit“ jejich vlastní život v oběť odehrávající se na oltáři jejich srdce spojeného s Pánovým Srdcem. Stávají se tak svatostánkem Boží Lásky – jeho

přítomnosti. Pán nás láskou ve všem předchází: jako první také vstupuje do hlubin našeho srdce a touží, abychom byli postupně celým svým životem, ve všech detailech (od skrytých až po vnější věci) zcela vydáni jemu. Tento proces proměny v našem srdci ohlašuje touha po Pánu, jeho přítomnosti: touha nás otvírá pro vše, co nám Bůh může a chce dát. Vše se odvíjí od míry naší důvěry: čím větší důvěra naše, tím větší láska, naděje a milost z Ježíšovy strany, který může a chce v lidském srdci a skrze něj činit veliké věci, díla a zázraky.

Růst duchovního života – ignaciánským „slovníkem“ řečeno – se děje ve „čtyřech týdnech“: co týden, to životní etapa. „Týdny“ se navzájem prolínají a rostou do stále zralejší podoby, a přece v našem životě můžeme v určité etapě pozorovat jeden ze čtyř „týdnů“ výrazněji: **první týden** (životní etapa) odpovídá kajícímu srdci hledajícímu základy a odpuštění, což je proces, který ikonograficky vystihuje barva fialová. **Druhý týden** odpovídá srdci, ve kterém přes trávající vědomí vlastních slabostí vítězí především vděčnost Bohu a které zamilovaně touží svého Pána více poznávat, milovat a následovat. To vše ikonograficky vystihuje barva vzácného stříbra. **Třetí týden** odpovídá srdci, které se propaluje s trpícím a umírajícím Kristem a v něm hledá individuální polohu své neopakovatelné svatosti, a tím se stává dokonalé (nachází svou identitu). Tomuto procesu v duchovním životě přináleží ikonograficky barva bílá, protože bílá do sebe pojme všechny ostatní barvy (tj. veškeré typy svatosti), a tak v bílé (ve třetím týdnu) duše nalézá, jaké „zabarvení“ dostane její jedinečné spodobení s Bohem. Z bílé barvy postupuje duše (já s trpícím Ježíšem) do **čtvrtého** týdne (oslavený Ježíš se mnou) – je nejbližší Bohu, jak být může, na míru, jak je stvořena – do již vyprofilované, konečné podoby svatosti, která odpovídá její stvořenosti. V tavicí peci ohně lásky se duše propálila ke splynutí s Ježíšem. A tomuto procesu (čtvrtého týdne) přináleží ikonograficky barva zlatá (čistí srdcem – zlatí – jsou tak blízko, že Boha „vidí“).

Abychom duchovní život takto vrůstali do Božího Srdce, Služebníci využívají **zpytování svědomí**. Papež František, učitel ignaciánské spirituality dnešní doby, vysvětluje tuto zkušenost obrazem „ohně, který Ježíš přišel vrhnout na zem“ (Lk 12,49): „Ježíš nás volá ke změně života, která se neprovádí navenek, ale především na poli srdce. Působí jí Duch Svátý v nitru. Každý však musí jednat ze své strany, aby Duch Svátý mohl působit. K tomu je užitečné každodenní zpytování svědomí. Oheň, který Ježíš přišel vrhnout na zem, je v našem srdci. Máme jej nechat vstoupit a denně se ptát, zda jsem udělal místo Duchu Svatému, aby mohl vejít.“

O ignaciánské spiritualitě se hlouběji můžeme dozvědět z knih Refugia: Tomáš Špidlík, Ignác z Loyoly a spiritualita křesťanského Východu; Joseph de Guibert, Dějiny jezuitské spirituality, s. 403–434 a 502–546; Louis Lallemand, Spiritualita srdce; Luisa Karczubová, Blahoslavenství, s. 285–292.

Spiritualita každodenního posvěcování – kněžství srdce

Služebníci žijí ve světě vnitřní zasvěcení Ježíšovu Velekněžskému Srdci: čerpají tak z křesťanského zasvěcení a z povolání k všeobecnému kněžství církve. Stanislava Ernstová jako apoštolka Ježíše Velekněze odhaluje ještě hlubší Pánovo pozvání: k cestě **mystického kněžství**. Učí Služebníky radostně „nést břemena vztahové lásky“, v níž se „neustále zakoušené obtíže všedních reálií a veškeré mučivé překážky na cestě spásy stávají nejlepším ‚materiálem‘ pro zápalnou obět jedinečného kněžství“.

Podle Písma máme podíl na Kristově velekněžství (srv. Žid 2,9–3,1). Co ten pojem vyjadřuje? Smysl pro obět z lásky, k níž je zavázán každý pokřtěný, jak pronikavě uvádí zejména apoštol Pavel. „Smyslem pro obět“ se nemyslí svěhlavé přivlastňování si té či oné podoby utrpení, která se nám zdá „vznešenější“, zatímco necháváme nenápadně rozrůstat nepovšimnutou paletu sobectví, jež nás ujišťuje, jak že se nasazujeme pro Boží věci a jak ti ostatní jsou zoufale „světšší“. Smysl pro obět

není ani kalkul, kdy se zaštitujeme Božím Duchem, přivlastňujeme si ho argumentem, že nemůžeme už ani jinak mluvit nebo jednat, neboť to máme takzvaně „z Ducha“ (a přitom jde o naše pocity). Kristova oběť je vždy niterná, mateřsky (otcovsky) diskrétní a hlavně do krajnosti ve prospěch člověka – vždy v kontextu toho, co daná osoba prožívá a co je jí svěřeno – odpovídá Ježíšovu srdečnímu tepu, který je třeba rozpoznat a na něj uvyknout.

Jako při eucharistickém pozdvihování a proměňování jsou vždy Golgota s Táborem pospolu, i my dorůstáme do těchto dvou vrcholných momentů zároveň – do **schopnosti oběti ze síly lásky**. „Zápalného dříví“ pro ty nejmenší nebo nejskrytější oběti je nepočítané: vidíme například chyby druhého, avšak nezůstáváme na rovině pouze přirozeného pojmenování nebo reagujících afektů, ale hledáme: Co mi tím chce Pán říci? Co mohu změnit a co je nezbytné snášet? Nechodíme hned se svými postřehy „na diskuzní trh“ vzájemného „sdílení“ – ale objevené chyby ze síly intimity s Pánem neseme v tichu srdce jako zápalný otop. To je oběť – vítězství vznešené Lásky, která se teprve rozvoní.

Učíme se takto všechny polohy svého srdce ustavičně vkládat do výhně Ježíšova Srdce – a tak s větší trpělivostí přijímat oběti, které si neukládáme, ale přicházejí od Pána a my je neseme pokojněji, a dokonce radostně: to je naše velekněžství – to lidsky nejvznešenější. V Kristově Velekněžství přijímáme misii Otce, který posílá svého Syna na zem, aby nás učil žít „kněžsky“ (přinášet duchovní oběti Bohu příjemně). Když tedy žijeme tepem Ježíšova Srdce, pulzuje v nás i jeho kněžství.

O tématu kněžství srdce se hlouběji můžeme dozvědět z těchto knih: Luisa Karczubová, Blahoslavenství, s. 251–255; Mystické dary Ježíšova Srdce pro Služebníky poslední hodiny (připravovaná kniha); o každodenním posvěcování skrze svátosti: Michal Altrichter, Pramen dokonalé útěchy. K dispozici jsou také knihy Matky Stanislavy nebo o ní: Píseň vdáky Kristovi Velkňazovi; Cestou všeobecného kněžstva; Kristus Velkňaz a Najsvětější Matka Pána.

Život SJVS

Modlitba

Nejhlubší modlitbou Služebníků je odevzdávání všeho, co přichází, Božímu Srdci v obět za kněze s tím, že vše ostatní, na čem nám záleží, bude Pán opatrovat. **Nejhlubší modlitbou** je tedy **obět**. Každý podle vlastního životního stavu odpovídá denně na volání Krista Velekněze. K osvědčeným formám modlitby Služebníků Ježíšova Velekněžského Srdce patří modlitba růžence či novén – vždy podle reálných možností jednotlivce. Výrazným rysem Služebníků je také úcta ke svatým. Hlavní pilíře tvoří kromě Matky Stanislavy a Tomáše Špidlíka zejména Ignác z Loyoly, František Xaverský, otec Pio, Jan Pavel II. nebo Cyril a Metoděj.

Spektrum modliteb

Každý člen Služebníků Ježíšova Velekněžského Srdce se modlí tak, jak ho k tomu v srdci volá Pán, na míru individuálních životních podmínek, svého stavu a povolání. Srdce člověka je osobně voláno Pánem k tomu, aby tvůrčím způsobem našlo takovou podobu modlitby, která jej dovede k hlubšímu spojení s ním. Modlitby nabízené v brožůře *Služebníci Ježíšova Velekněžského Srdce. Modlitby* jsou jednou z mnoha takových možností a jsou vždy po ruce. Nepředpokládá se, že se všichni modlí všechno, ale jde o pozvání k pestrosti, ve které může každý nalézt to, co je pro něj nejprůběhavější.

Oblasti modlitby, které jsou Služebníkům svěřeny

Modlitba za kněze

„Cesta mystického kněžství nás postupně vede k obětování se (způsobem milým Ježíšovi) a dopomáhá k účasti na trvajícím jediném Kristově oběti. Nejprve vydobýváme věrnost ve vztahu, abychom z důvěrnosti čerpali sílu k odporování hříchu. Jedině provázanost se životem Krista dává sílu zbavovat sebe i druhé veškerých neuspořádaností a chaosu. Roste v nás tak poznenáhlu síla k uzdravení celého člověka: od výkyvů duševních dispozic až po tělesné limity. A tak se postupně stáváme (v těle, v duši i v duchu – a nakonec v srdci) svatějšími, božtějšími a roste v nás účast na mystickém kněžství. Žádá se od nás jedině: stále ochotnější pohotovost (poddajné srdce) k oběti. Modlitba se stává stále hlubším chozením s Pánem během celého dne. Radost z takového vztahu nás poté uschopňuje ke svobodnějšímu nesení břemene příkazů, slibů, předpisů i k plnění duchovních povinností vyplývajících ze stavu (břemeno vztahové lásky netíží). Potom se rovněž neustále zakoušená bída všedních reálií (osten stále se ozývající dědičné viny) a veškeré mučivé překážky na cestě spásy stávají nejlepším materiálem pro zápalnou oběť mystického kněžství. Jsme pozváni skrze oddanost našemu Pánu trpělivě proměňovat křehkost lidství v nekončící lásku.“ (Stanislava Ernstová)

„Není nic pro církev potřebnější a Veleknězi milejší než služba kněžím neboli obětování všech modliteb, prací, sebezáporů, utrpení za kněze. Skrze to získáváme nejvíce duší. Když všechno, i život obětujeme za kněze, bude celé jejich bohatství zároveň naším (duše zachráněné kněžími budou zároveň našimi duchovními dětmi). Tak se vlastně obětujeme s Veleknězem, jehož kněžský život dále v kněžích pokračuje, jak v úctě a lásce, tak i v potupě a pronásledování.“ (Exerciční impulz Stanislavy Ernstové)

Modlitba za konkrétního kněze

Do svých modliteb zahrnujeme všechny kněze na celém světě, i v očistci. Kromě toho tvoří Bůh sám ještě individuální specifikum, když případně položí Služebníku na srdce jednoho nebo i více konkrétních kněží. Když to ve svém srdci rozpoznáme, myslíme více právě na tyto kněze.

Modlitba za nenarozené děti

Modlitby a vnitřní diskrétní oběti přinášíme také za nenarozené děti. Rozvíjejme obzvláště při mši svaté tento dar a nenarozené vkládejme spolu s obětními dary na oltář k proměnění.

Modlitba za sebe navzájem, za trpící a nemocné Služebníky

Vzájemnou modlitbou kdykoli během dne je možnost vkládat jeden druhého, bratry a sestry Služebníky do Ježíšova Velekněžského Srdce. Vhodná k tomu je modlitba z naší brožury *Služebníci Ježíšova Velekněžského Srdce. Modlitby*, s. 27, do které vědomě vložíme všechny Služebníky Ježíšova Velekněžského Srdce. Je-li to možné, každý den se v 15.00 sjednocujeme modlitbou: „Můj drahý Veleknězi, nebeský Ženichu mé duše a církve“ (s. 6) a zvoláním matky Stanislavy: „Kriste Veleknězi, spojujeme se s tvou obětí, skrze ni nás zachraň a posvět“ (s. 6). V 18.30 se můžeme spojit modlitbou se členy ekipy Centra Aletti, která se v tuto dobu modlí růženec.

Centrum Aletti

Z podnětu kardinála Tomáše Špidlíka vzniklo v roce 1992 Centrum Aletti v Římě a brzy nato i v Olomouci. Jde o mezinárodní jezuitské apoštolské dílo reagující

na přání Jana Pavla II., aby církev jako jedno srdce „dýchala oběma stranami plic“. Máme tedy žít bohatstvím tradic východní i západní spirituality. Olomoucké Centrum Aletti rozvíjí církví oceňované charizma kardinála Tomáše Špidlíka. Jak jeho žáci, jezuité Pavel Ambros a Michal Altrichter, tak i komunita zasvěcených sester, k níž přináležejí představená Luisa Karczubová, Kateřina Klosová a Anna Lexmaulová, vytvářejí tým, který mimo jiné formuje Služebníky. Vše vychází z úcty k Ježíšovu Srdci, které bylo opakovaně jezuitům v dějinách svěřeno. Centrum Aletti je dále provázáno s cyrilometodějskou tradicí, a tedy i s Velehradem, místem, kde kardinál Tomáš Špidlík – přímluvce Služebníků – má v bazilice hrob.

Refugium

Nedílnou součástí Centra Aletti je nakladatelství Refugium, které vzniklo v roce 1995. Výstižné shrnutí ducha nakladatelství dokresluje slova náhrobku otce Špidlíka: „Vše, co žijeme s láskou, přechází s Kristem do vzkříšení – věčnost vytvářejí vztahy, které nikdy nekončí!“ Za celou dobu trvání nakladatelství se vytvořila vděčná čtenářská obec, která oceňuje smysl pro hluboké duchovní hodnoty. I Služebníci mohou čerpat z duchovního bohatství textů, které jsou jim vlastní: např. z řady novén, zvnitřňujících jejich modlitební úsilí. Autory nakladatelství (včetně kmenových členů týmu Centra Aletti) tvoří často osobnosti církve, které spojuje úcta k Ježíšovu Srdci.

Ediční řady nakladatelství Refugium tvoří: **Dílo Tomáše Špidlíka** (pilíř nakladatelství); **Prameny spirituality** (o světeckých osobnostech); **Societas** (ignaciánská spiritualita); **Současné otázky** (aktuální témata v církevní oblasti); **Studie ruského myšlení** (východní spiritualita); **Slovo a obraz** (dárkové publikace, krásné slovo); **Studijní texty** (rozšiřování obzorů); **Hlas Velehradu** (drobnější publikace, novény).

Kontaktní informace

Koordinátor a nositel charizmatu SJVS:

Kateřina Klosová, Centrum Aletti, Křížkovského 2, 779 00 Olomouc;
katerina.klara@seznam.cz

Knihy Refugia:

Nakladatelství Refugium, Křížkovského 2, 779 00 Olomouc;
objednávky na www.refugium.cz nebo vratnice@aletti.cz

Další kontaktní a aktuální informace:

na samostatném letáku anebo na stránkách SJVS www.aletti.cz/sjvs

Obsah

Vznik SJVS	5
Stanislava Ernstová a Tomáš Špidlík – Boží záměr	5
Vznik společenství a jeho název	5
Znak SJVS	6
Spiritualita SJVS	11
Spiritualita srdce	11
Ignaciánská spiritualita	14
Spiritualita každodenního posvěcování – kněžství srdce	16
Život SJVS	18
Modlitba	18
Centrum Aletti	20
Refugium	21
Kontaktní informace	22

Služebníci Ježíšova Velekněžského Srdce
Informační brožura

Vydalo nakladatelství Centra Aletti
Refugium Velehrad-Roma, s.r.o.
Křížkovského 4, 772 01 Olomouc
e-mail: refugium@refugium.cz
www.refugium.cz
První vydání
Olomouc 2022